

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

22. juni 2006^{*}

I sag C-419/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af cour d'appel de Poitiers (Frankrig) ved afgørelse af 21. september 2004, indgået til Domstolen den 30. september 2004, i sagen:

Conseil général de la Vienne

mod

Directeur général des douanes et droits indirects,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Rosas, og dommerne J.-P. Puissochet, S. von Bahr, U. Løhmus (refererende dommer) og A. Ó Caoimh,

^{*} Processprog: fransk.

generaladvokat: A. Tizzano
justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. september 2005,

efter at der er afgivet indlæg af:

- conseil général de la Vienne ved avocats J.-M. Salva og R. Barazza
- den franske regering ved G. de Bergues og A. Colomb, som befuldmægtigede
- den slovenske regering ved R. Procházka, som befuldmægtiget
- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Hottiaux og X. Lewis, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 17. november 2005,

afsagt følgende

Dom

¹ Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 871 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennem-

førelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253, s. 1), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1677/98 af 29. juli 1998 (EFT L 212, s. 18, herefter »gennemførelsesforordningen«).

- 2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en tvist mellem conseil général de la Vienne og directeur général des douanes et droits indirects vedrørende betaling af et beløb på 221 286 EUR, der svarer til importafgifter, som sidstnævnte anser for at være unddraget.

Retsforskrifter

- 3 Artikel 220, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1, herefter »EF-toldkodeksen«) har følgende ordlyd:

»Bortset fra de tilfælde, der er nævnt i artikel 217, stk. 1, andet og tredje afsnit, foretages der ikke efterfølgende bogføring [af de afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld], når

[...]

- b) det efter lovgivningen skyldige afgiftsbeløb ikke er blevet bogført som følge af en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med

rimelighed kunne forventes at have opdaget, hvis sidstnævnte i øvrigt i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter

[...]«

4 EF-toldkodeksens artikel 235 bestemmer:

»Ved

[...]

- b) fritagelse forstås enten en afgørelse om helt eller delvist at undlade opkrævning af en toldskyld eller afgørelse om helt eller delvist at annullere bogføringen af et import- eller eksportafgiftsbeløb, som ikke er betalt.«

5 EF-toldkodeksens artikel 236, stk. 1, andet og tredje afsnit, bestemmer:

»Fritagelse for import- eller eksportafgifter ydes, hvis det godtgøres, at det pågældende beløb på bogføringstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen, eller at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.

Der indrømmes hverken godtgørelse eller fritagelse, hvis de omstændigheder, hvorpå betalingen eller bogføringen af et ikke-skyldigt beløb bygger, skyldes urigtigheder fra debtors side.«

6 Gennemførelsesforordningens artikel 869 i bestemmer:

»Toldmyndighederne træffer selv afgørelse om ikke at foretage efterfølgende bogføring af ikke-opkrævede afgifter i følgende tilfælde:

[...]

- b) når toldmyndighederne finder, at alle betingelserne i artikel 220, stk. 2, litra b), i [EF-toldkodeksen] er opfyldt, for så vidt som det beløb, der ikke er opkrævet hos debitor som følge af en og samme fejl, og som i givet fald vedrører flere indførsler eller udførsler, er under 50 000 [EUR]

[...]«

7 Gennemførelsesforordningens artikel 871 i har følgende ordlyd:

»Når toldmyndighederne, bortset fra de i artikel 869 omhandlede tilfælde, enten finder, at betingelserne i [EF-toldkodeksens] artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt, eller når de er i tvivl om den præcise rækkevidde af kriterierne i denne bestemmelse

for så vidt angår det pågældende tilfælde, forelægger disse myndigheder sagen for Kommissionen, for at der kan træffes beslutning efter den i artikel 872-876 fastlagte procedure. De sagsakter, der fremsendes til Kommissionen, skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for en fyldestgørende behandling af den forelagte sag. De skal desuden indeholde en erklæring, underskrevet af den person, der ansøger om godtgørelse eller fritagelse, og hvori ansøgeren attesterer, at han har kunnet gøre sig bekendt med sagsakterne, og enten giver udtryk for, at han ikke har noget at tilføje, eller påpeger alle yderligere forhold, som det forekommer ham vigtigt at få med.

Kommissionen anerkender straks modtagelsen af sagsakterne over for den pågældende medlemsstat.

Viser det sig, at de oplysninger, som medlemsstaten har fremsendt, er utilstrækkelige til, at Kommissionen kan træffe beslutning om sagen med fuldt kendskab til omstændighederne, kan den anmode om supplerende oplysninger.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- ⁸ Conseil général de la Vienne købte i sin egenskab af medlem af udvalget til forvaltning af det halvoftentlige selskab Parc du Futuroscope (herefter »Futuroscope«) flere gange audiovisuelt udstyr hos en canadisk leverandør, nemlig selskabet IMAX Corporation (herefter »IMAX«). Conseil général de la Vienne er stadig ejer af dette udstyr, mens anvendelsen heraf er overladt til Futuroscope.

- 9 I løbet af marts og april 1993 importerede conseil général de la Vienne i henhold til en aftale, som var indgået med IMAX, for Futuroscopes regning, projektionssystemet »Solido«. I henhold til denne aftale beløb købsprisen for udstyret sig til i alt 3 431 650 USD. Derudover skulle der betales en yderligere afgift på 1,8 FRF (0,27 EUR) til IMAX for hver solgt adgangsbillet til Futuroscope.
- 10 Conseil général de la Vienne angav de 3 431 650 USD som toldværdi af det importerede udstyr. Efter toldberigtigelsen blev det i forbindelse med en kontrol, der blev gennemført af de franske toldmyndigheder (herefter »myndigheden«), konstateret, at de yderligere afgifter, som var opkrævet for adgangsbilletterne i årene 1993-1995, ikke var blevet angivet som en del af det nævnte udstyrs toldværdi. I juli 1997 blev undersøgelsen afsluttet med, at der blev rejst tiltale for urigtig angivelse af det nævnte udstyrs toldværdi.
- 11 Conseil général de la Vienne indbragte sagen for commission de conciliation et d'expertise douanière (forligs- og rådgivningsudvalget vedrørende toldsager), som i april 1999 fastslog, at toldværdien af det importerede udstyr var blevet nedsat med et beløb svarende til størrelsen af de yderligere afgifter, nemlig 5 517 281 FRF (221 286 EUR). I september 1999 indgav conseil général de la Vienne en anmodning til direction générale des douanes et droits indirects (det franske generaldirektorat for told og indirekte afgifter) om fritagelse for den opkrævede toldskyld i medfør af EF-toldkodeksens artikel 236 og 239. Anmodningen blev forkastet i juni 2000.
- 12 Conseil général de la Vienne iværksatte efterfølgende administrativ rekurs til ministeren for økonomi, finans og industri til prøvelse af denne afgørelse. Efter fornyet gennemgang af sagen og efter anvisning fra ministeriet underrettede directeur général des douanes et droits indirects den 16. juli 2001 conseil général de la Vienne om sin beslutning om at forelægge sagen for Kommissionen. Ved notat af 18. september 2001 forelagde myndigheden en skrivelse for Kommissionen, hvori den redegjorde for, hvorfor den havde medregnet de yderligere afgifter i det importerede udstyrs toldværdi, og hvormed den anmodede Kommissionen om dens vurdering. Denne anmodning blev ikke besvaret.

- 13 Den 19. juli 2001 anlagde myndigheden sag mod conseil général de la Vienne ved tribunal d'instance de Poitiers med påstand om, at conseil général de la Vienne dømmes til at betale de påståede unddragne importafgifter. Ved dom af 20. december 2002 dømte denne ret conseil général de la Vienne til at betale det omtvistede beløb.
- 14 Conseil général de la Vienne appellerede dommen til den forelæggende ret, som imidlertid fandt, at sagens afgørelse beror på en fortolkning af EF-toldkodeksens artikel 871. Den har derfor udsat sagen og forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 871 i EF-toldkodeksen vedrørende efteropkrævning af toldskyld fortolkes således, at den indfører en nødvendig og bindende procedure, hvis tilsidesættelse indebærer ugyldighed, når de nationale toldmyndigheder under efteropkrævningsproceduren har udtrykt tvivl vedrørende en godtroende afgiftspligtig for så vidt angår rækkevidden af kriterierne for efteropkrævning eller fritagelse for told, som beroede på toldskyld, der var unddraget, idet den ikke blev bogført på det tidspunkt, hvor den burde have været opkrævet, og som vedrørte en eventuel medregning i købsprisen for audiovisuelt udstyr fra en canadisk leverandør af en fast afgift, der obligatorisk blev opkrævet som en del af afgiften for adgang til den forlystelsespark, hvor nævnte udstyr blev anvendt, uanset om den besøgende, som havde erlagt denne afgift, havde profiteret af nævnte udstyr?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Formaliteten

- 15 Den franske regering er af den opfattelse, at anmodningen om præjudiciel afgørelse må afvises.

- 16 Den har for det første gjort gældende, at en medlemsstats toldmyndigheders anvendelse af gennemførelsesforordningens artikel 871 forudsætter, at myndighederne finder, at betingelserne i EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), er opfyldt, eller at de er i tvivl om den præcise rækkevidde af kriterierne i denne sidstnævnte bestemmelse for så vidt angår det pågældende tilfælde.
- 17 Ifølge den franske regering vedrører tvisten i hovedsagen ikke en anmodning om fritagelse for toldskyld indgivet med hensyn til det andet tilfælde i EF-toldkodeksens artikel 236, stk. 1, andet afsnit, som finder anvendelse, når importafgiften er blevet bogført i strid med kodeksens artikel 220, stk. 2, men vedrører derimod en anfægtelse af berettigelsen af en toldskyld. Conseil général de la Vienne har nemlig anmodet om fritagelse for importafgift med hensyn til det i artikel 236, stk. 1, andet afsnit, omhandlede tilfælde, hvorefter der ydes fritagelse, når det pågældende beløb på bogføringstidspunktet ikke var skyldigt efter lovgivningen. Den har tilføjet, at en erhvervsdrivende ikke kan anfægte størrelsen af en toldskyld og samtidig kræve, at der ikke foretages efterfølgende bogføring heraf på grund af en påstået fejl fra myndighedens side.
- 18 For det andet har den franske regering bemærket, at den anmodning om en udtalelse, som myndighederne sendte til Kommissionen den 18. september 2001, vedrørte toldværdien af det i 1993 importerede udstyr, og at formålet hermed var at opnå en bekræftelse af myndighedens vurdering af det i sagen efter lovgivningen skyldige beløb. Hvis myndigheden derimod havde haft til hensigt at forelægge sagen for Kommissionen i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 871, hvilket ville have medført, at sagen blev unddraget den pågældende medlemsstats kompetence, ville den ikke have gjort det ved et simpelt notat, men havde måttet oversende sagen til Kommissionen.
- 19 Det bemærkes, at bedømmelsen af de faktiske omstændigheder inden for rammerne af en procedure i henhold til artikel 234 EF, som er baseret på en klar adskillelse mellem de nationale retters og Domstolens funktioner, henhører under den nationale rets kompetence. Det tilkommer ligeledes udelukkende den nationale ret,

for hvem en tvist er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, som skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, såvel om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, som relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de af den nationale ret stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af en bestemmelse i fællesskabsretten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (jf. bl.a. dom af 25.2.2003, sag C-326/00, IKA, Sml. I, s. 1703, præmis 27, og af 12.4.2005, sag C-145/03, Keller, Sml. I, s. 2529, præmis 33).

- 20 Domstolen har dog også udtalt, at den med henblik på at efterprøve sin egen kompetence i særlige tilfælde er beføjet til at undersøge de omstændigheder, hvorunder den nationale domstol har forelagt sagen (jf. i denne retning dom af 16.12.1981, sag 244/80, Foglia, Sml. s. 3045, præmis 21). Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål fra en national ret, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af fællesskabsretten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en saglig korrekt besvarelse af de stillede spørgsmål (jf. bl.a. dom af 13.3.2001, sag C-379/98, PreussenElektra, Sml. I, s. 2099, præmis 39, og af 22.1.2002, sag C-390/99, Canal Satélite Digital, Sml. I, s. 607, præmis 19).

- 21 Dette er ikke tilfældet med hensyn til tvisten i hovedsagen.

- 22 I det foreliggende tilfælde er det korrekt, at gennemgangen af de dokumenter, der er fremlagt for Domstolen i sagen — heriblandt det notat af 18. september 2001, som myndigheden havde sendt til Kommissionen — synes at vise, at tvisten i hovedsagen vedrører en anmodning om fritagelse for importafgifter, jf. det første tilfælde, som er omhandlet i EF-toldkodeksens artikel 236, stk. 1, andet afsnit, nemlig det tilfælde, hvor toldbeløbet ikke var skyldigt efter lovgivningen, og ikke det andet tilfælde, der

foreskrives i samme bestemmelse, som berettiger, at de nationale toldmyndigheder anvender gennemførelsesforordningens artikel 871.

- 23 Det skal imidlertid bemærkes, at det navnlig er på grundlag af disse dokumenter, at cour d'appel de Poitiers antog, dels at myndighederne var i tvivl om rækkevidden af de betingelser, hvorefter den afgiftspligtige kan drage fordel af den manglende efterfølgende bogføring af told, som vedkommende ifølge myndighederne burde have angivet igennem flere på hinanden følgende år, men som ikke er blevet angivet, fordi vedkommende ikke mente — uden, at ond tro er gjort gældende — at han var debitor med hensyn til den krævede told, dels at tvisten i hovedsagen ikke entydigt kan anses for at være en procedure om fritagelse for toldskyld, eftersom den ligeledes kan anses for at være en efteropkrævningsprocedure.
- 24 Det skal desuden bemærkes, at det påhviler Domstolen i henhold til kompetencefordelingen mellem Fællesskabets retsinstanser og de nationale retter at tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for de præjudicielle spørgsmål (jf. bl.a. dom af 25.10.2001, sag C-475/99, Ambulanz Glöckner, Sml. I, s. 8089, præmis 10, og af 2.6.2005, sag C-136/03, Dörr og Ünäl, Sml. I, s. 4759, præmis 46).
- 25 Det fremgår således, at der er en forbindelse mellem det forelagte spørgsmål og genstanden for tvisten i hovedsagen, således som fastslået af den forelæggende ret, og at svaret på det forelagte spørgsmål kan være til nytte for den forelæggende ret med henblik på at fastslå, hvorvidt myndigheden skulle eller ikke skulle have fremsendt sagen til Kommissionen i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 871, således at Kommissionen kunne træffe afgørelse i sagen.
- 26 Anmodningen om en præjudiciel afgørelse kan således antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 27 Henset til hovedsagens faktiske omstændigheder og ordlyden af det forelagte spørgsmål vedrører gennemgangen heraf udelukkende fortolkningen af gennemførelsesforordningens artikel 871 og ikke problemet om, hvorvidt de yderligere afgifter, som er betalt til IMAX, skal medregnes i det importerede udstyrs toldværdi.
- 28 Den forelæggende ret har nemlig ikke givet udtryk for tvivl i denne henseende, og den har kun stillet Domstolen spørgsmål vedrørende rækkevidden af den forpligtelse, der er pålagt de nationale toldmyndigheder ved gennemførelsesforordningens artikel 871 i tilfælde, hvor disse på et hvilket som helst tidspunkt under efteropkrævnings- eller fritagelsesproceduren med hensyn til en toldskyld har givet udtryk for tvivl vedrørende den omstændighed, at der ikke under veldefinerede omstændigheder er foretaget efterfølgende bogføring af ikke-opkrævet told.
- 29 Domstolen skal således bemærke, at den forelæggende ret med det præjudicielle spørgsmål nærmere bestemt ønsker oplyst, om gennemførelsesforordningens artikel 871 skal fortolkes således, at den forpligter de nationale toldmyndigheder til at forelægge sagen for Kommissionen, for at denne kan træffe beslutning i sagen, når myndighederne på et hvilket som helst tidspunkt under efteropkrævnings- eller fritagelsesproceduren med hensyn til en toldskyld har givet udtryk for tvivl med hensyn til den manglende bogføring af ikke-opkrævet told, der skyldes den godtroende importørs manglende angivelse af afgifter, som skulle have været medregnet i toldværdien af de importerede varer, og tilkendegivet deres hensigt om at forelægge sagen for Kommissionen.
- 30 Inden det således omformulerede spørgsmål besvares, skal den affattelse af gennemførelsesforordningens artikel 871, der finder anvendelse *ratione temporis* på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, identificeres. Den franske regering har nemlig i sine indlæg gjort gældende, at det er den affattelse af artikel 871, som

fremgår af Kommissionens forordning (EF) nr. 1335/2003 af 25. juli 2003, om ændring af forordning nr. 2454/93 (EFT L 187, s. 16), der skal gøres til genstand for Domstolens fortolkning, og ikke den affattelse, som den forelæggende ret har henvist til, idet denne bestemmelse indeholder en processuel regel og dermed anses for at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på dens ikrafttrædelsestidspunkt.

- 31 Den franske regering har i den forbindelse gjort gældende, at det følger af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 1335/2003, at de ændringer, som den indfører i gennemførelsesforordningen, finder anvendelse på samtlige de sager, som ikke var blevet forelagt Kommissionen til beslutning forud for den 1. august 2003. Betingelserne i gennemførelsesforordningens artikel 869 og 871 for at forelægge sagen for Kommissionen er blevet ændret, og navnlig er tærsklen for det beløb, der ikke er blevet opkrævet hos en erhvervsdrivende, blevet forhøjet til 500 000 EUR. Det følger heraf, at myndigheden ikke har ret til at forelægge sagen for Kommissionen, da det i hovedsagen krævede beløb udgør 221 286 EUR.

- 32 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

- 33 Det fremgår ganske vist af fast retspraksis, at processuelle regler almindeligvis antages at finde anvendelse i samtlige tvister, der verserer på ikrafttrædelsestidspunktet, til forskel fra materielretlige regler, der normalt fortolkes således, at de ikke omfatter forhold, som ligger forud for ikrafttrædelsen (jf. bl.a. dom af 6.7.1993, forenede sager C-121/91 og C-122/91, CT Control (Rotterdam) og JCT Benelux mod Kommissionen, Sml. I, s. 3873, præmis 22, af 7.9.1999, sag C-61/98, De Haan, Sml. I, s. 5003, præmis 13, og af 14.11.2002, sag C-251/00, Ilumitrónica, Sml. I, s. 10433, præmis 29). Som generaladvokaten har anført i punkt 33 og 34 i forslaget til afgørelse, forholder det sig imidlertid således, at den nye lov kun kan finde umiddelbar anvendelse på situationer, som — selv om de er opstået, mens den tidligere lov var i kraft — endnu ikke er afsluttede på tidspunktet for den nye lovs ikrafttræden.

- 34 Det må således fastslås, at den retlige situation, der er tale om i det foreliggende tilfælde, var afsluttet den 1. august 2003, hvor de ændringer, der blev indført i gennemførelsesforordningen ved forordning nr. 1335/2003, trådte i kraft. I denne forbindelse fremgår det af de fremlagte dokumenter, at directeur général des douanes et droits indirects den 16. juli 2001 underrettede conseil général de la Vienne om sin beslutning om at forelægge sagen for Kommissionen, at der i juli 2001 var anlagt sag mod conseil général de la Vienne ved tribunal d'instance de Poitiers, og at myndigheden den 18. september 2001 havde sendt en anmodning om udtalelse til Kommissionen.
- 35 Med henblik på at give den forelæggende ret et svar, der gør det muligt for den at afgøre, hvorvidt myndigheden, fordi den på et hvilket som helst tidspunkt under en efteropkrævnings- eller fritagelsesprocedure har givet udtryk for tvivl med hensyn til den manglende efterfølgende bogføring af ikke-opkrævet told, skulle have forelagt sagen for Kommissionen, således at denne kunne træffe beslutning i sagen i henhold til gennemførelsesforordningens artikel 871, skal Domstolen fortolke gennemførelsesforordningens bestemmelser i den affattelse, som fremgår af forordning nr. 1677/98, der navnlig med henblik på sagens indbringelse for Kommissionen fastsætter en tærskel for ikke-opkrævet told til 50 000 EUR.
- 36 EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), fastsætter betingelserne for, hvornår de nationale toldmyndigheder kan undlade at foretage efterfølgende bogføring af en toldskyld. For så vidt angår fritagelsesproceduren henviser kodeksens artikel 236 til de samme betingelser, for så vidt som den, blandt de tilfælde, hvor toldmyndigheden er berettiget til at undlade at opkræve en toldskyld, nævner den omstændighed, at beløbet er blevet bogført i strid med artikel 220, stk. 2.
- 37 Der er tre betingelser, der skal være opfyldt. Der skal være tale om en fejl, som toldmyndighederne selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, sidstnævnte skal have handlet i god tro og skal endelig have overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter om toldangivelse.

- 38 De tre betingelser er allerede omhandlet i artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om opkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1), som blev ophævet ved EF-toldkodeksen. Ifølge Domstolens faste praksis skal disse tre betingelser opfyldes kumulativt (jf. bl.a. dom af 14.5.1996, forenede sager C-153/94 og C-204/94, Faroe Seafood m.fl., Sml. I, s. 2465, præmis 83, af 26.11.1998, sag C-370/96, Covita, Sml. I, s. 7711, præmis 24, og af 19.10.2000, sag C-15/99, Sommer, Sml. I, s. 8989, præmis 35, samt Ilumitrónica-dommen, præmis 37).
- 39 Det fremgår af ordlyden af gennemførelsesforordningens artikel 871, sammenholdt med forordningens artikel 869, at såfremt de nationale toldmyndigheder inden for rammerne af en efteropkrævningsprocedure med hensyn til ikke-opkrævet told, hvis beløb ikke overstiger tærsklen på 50 000 EUR, er overbevidste om, at de omhandlede betingelser ikke er opfyldt, skal de straks foretage efteropkrævning.
- 40 Det fremgår ligeledes af de nævnte bestemmelser, at toldmyndigheden ikke selv kan træffe afgørelse, når tærsklen på 50 000 EUR er nået. Den er derimod forpligtet til at forelægge sagen for Kommissionen og til at handle i samråd med denne i to tilfælde, nemlig når myndigheden under de i sagen foreliggende omstændigheder finder, at betingelserne er opfyldt, eller når den er i tvivl om rækkevidden af kriterierne i EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), for så vidt angår det pågældende tilfælde. Det forholder sig på samme måde, når der er tale om en toldfritagelsesprocedure, der er indledt af den pågældende i medfør af kodeksens artikel 236, sammenholdt med dens artikel 220, stk. 2, litra b).
- 41 Såfremt sagen forelægges for Kommissionen, afsluttes den ved gennemførelsesforordningen iværksatte procedure ved en beslutning, der fastslår, om det i sagen omhandlede tilfælde berettiger, at der ikke foretages en efterfølgende bogføring af eller indrømmes fritagelse for de omhandlede afgifter. Inden for rammerne af denne procedure er retten til at blive hørt for de berørte personer faktisk sikret, og i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 873 i træffer Kommissionen en beslutning efter at have hørt en ekspertgruppe bestående af repræsentanter for alle medlemsstaterne.

42 Hvad angår artikel 5 i forordning nr. 1697/79 har Domstolen fastslået, at den afgørelsesbeføjelse, der er tillagt Kommissionen vedrørende efteropkrævning af told, skal sikre, at fællesskabsretten anvendes ensartet. Der er risiko for, at en sådan ensartet anvendelse ikke opnås i de tilfælde, hvor myndighederne imødekommer en anmodning om at undlade efteropkrævning, eftersom det i praksis er tænkeligt, at en medlemsstat til støtte for at imødekomme anmodningen lægger en fortolkning til grund, der — da ingen vil anfægte en sådan afgørelse — sandsynligvis ikke vil blive gjort til genstand for en prøvelse, der kan sikre en ensartet anvendelse af betingelserne i henhold til fællesskabsbestemmelserne. Denne situation foreligger derimod ikke, når de nationale myndigheder, uanset beløbets størrelse, foretager efteropkrævning. Afgiftsdebitor kan her anfægte en sådan afgørelse ved de nationale retter. Domstolen kan derfor inden for rammerne af den præjudicielle procedure sikre, at fællesskabsretten anvendes ensartet (dom af 26.6.1990, sag C-64/89, *Deutsche Fernsprecher*, Sml. I, s. 2535, præmis 13, og af 27.6.1991, sag C-348/89, *Mecanarte*, Sml. I, s. 3277, præmis 33, samt dommen i sagen *Faroe Seafood m.fl.*, præmis 34).

43 Det følger heraf, at for så vidt angår det andet tilfælde, nemlig når toldmyndighederne er i tvivl, er disse ikke forpligtede til at forelægge sagen for Kommissionen, medmindre tvivlen vedrører rækkevidden af kriterierne i EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), for så vidt angår det pågældende tilfælde, og udelukkende fordi der foreligger sådan tvivl. Såfremt de nationale toldmyndigheder derimod ophører med at være i tvivl, selv efter at de har tilkendegivet deres hensigt om at forelægge sagen for Kommissionen, er de ikke længere forpligtede til at forelægge sagen, og de skal derefter på egen hånd foretage efteropkrævning eller nægte fritagelse.

44 Når de nationale toldmyndigheders tvivl vedrører et andet spørgsmål end rækkevidden af kriterierne i kodeksens i artikel 220, stk. 2, litra b), for så vidt angår det pågældende tilfælde, såsom muligheden for ikke efterfølgende at bogføre ikke-opkrævet told som følge af en importørs manglende angivelse af de afgifter, som skulle have været medregnet i toldværdien af de importerede varer, uanset om importøren har handlet i god tro, finder gennemførelsesforanstaltningens artikel 871

ikke under alle omstændigheder anvendelse. De omhandlede myndigheder er derfor ikke forpligtede til at forelægge sagen for Kommissionen, for at denne kan træffe beslutning i sagen.

45 Den afgiftspligtiges gode tro er blot en af de betingelser, der nødvendigvis skal være opfyldt, for at en manglende efterfølgende bogføring af told kan tages i betragtning, men den kan ikke i sig selv forpligte de nationale toldmyndigheder til at forelægge sagen for Kommissionen i medfør af gennemførelsesforordningens artikel 871.

46 Det forelagte spørgsmål skal derfor bevares med, at gennemførelsesforordningens artikel 871 skal fortolkes således, at de nationale toldmyndigheder inden for rammerne af en efteropkrævnings- eller fritagelsesprocedure vedrørende ikke-opkrævet told ikke er forpligtede til at forelægge sagen for Kommissionen, for at denne kan træffe beslutning i sagen, når den tvivl, som de havde givet udtryk for med hensyn til rækkevidden af kriterierne i EF-toldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), for så vidt angår det pågældende tilfælde er ophørt — selv efter, at nævnte myndigheder har tilkendegivet deres hensigt om at forelægge sagen for Kommissionen — eller når tvivlen vedrører den efterfølgende bogføring af told, der ikke er blevet opkrævet som følge af den godtroende importørs undladelse af at angive afgifter, der skulle have været medregnet i de importerede varers toldværdi.

Sagens omkostninger

47 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om

sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parterers udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Artikel 871 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1677/98, af 29. juli 1998, skal fortolkes således, at de nationale toldmyndigheder inden for rammerne af en efteropkrævnings- eller fritagelsesprocedure vedrørende ikke-opkrævet told ikke er forpligtet til at forelægge sagen for Kommissionen, for at denne kan træffe beslutning i sagen, når den tvivl, som de havde givet udtryk for med hensyn til rækkevidden af kriterierne i artikel 220, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks for så vidt angår det pågældende tilfælde er ophørt — selv efter, at nævnte myndigheder har tilkendegivet deres hensigt om at forelægge sagen for Kommissionen — eller når tvivlen vedrører den efterfølgende bogføring af told, der ikke er blevet opkrævet som følge af den godtroende importørs undladelse af at angive afgifter, der skulle have været medregnet i de importerede varers toldværdi.

Underskrifter